

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencle, MA v právní věci žalobce: **ČSAD Hodonín a.s.**, se sídlem Brněnská 3883/48, Hodonín, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4 – Michle, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2016, č. j. 12509/2016-900000-304.1,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 4. 4. 2016, č. j. 12509/2016-900000-304.1, **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku 3.000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Rozhodnutím Celního úřadu pro Zlínský kraj (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 20. 8. 2015, č. j. 23785-14/2015-640000-12 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), bylo rozhodnuto podle § 42d odst. 1 písm. a) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění účinném do 31. 12. 2015 (dále jen „zákon o spotřebních daních“) o propadnutí

vybraných výrobků – minerálních olejů žalobce s kódem nomenklatury 2710 19 41 v množství 16 089 litrů (dále jen „vybrané výrobky“) z důvodu, že byly dopravovány způsobem uvedeným v § 42 odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních, tedy bez dokladu prokazujícího zdanění vybraných výrobků dle § 5 zákona o spotřebních daních. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobce bránil odvoláním ze dne 17. 9. 2015, které žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 4. 2016, č. j. 12509/2016-900000-304.1 (dále jen „druhostupňové rozhodnutí“ nebo „napadené rozhodnutí“), zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Obsah žaloby

Žalobce se domáhá zrušení druhostupňového rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Napadené rozhodnutí považuje za nezákonné pro neúplně zjištěný skutkový stav, neobjektivní hodnocení důkazních prostředků a listin a nesprávnou aplikaci právních předpisů. Doklady předložené žalobcem v době kontroly i v následném řízení prokazují, že vybrané výrobky byly dopravovány s dokladem prokazujícím jejich zdanění. Dle znění § 5 zákona o spotřebních daních je zdanění vybraných výrobků prokazováno jedním z uvedených dokladů, nikoli více doklady společně. Žalovaný svévolně prosazuje svůj vlastní výklad zákona. Právní předpis však řeší prokázání zdanění celého množství prodaných vybraných výrobků, které přešlo do volného daňového oběhu na území České republiky. Je prokazatelné, jaké celkové množství vybraných výrobků bylo dopravováno a zdaněno a jaké množství bylo při kontrole v cisterně po odečtu předtím stočeného množství. Bylo tak prokázáno zdanění celého množství vybraných výrobků na daňovém území České republiky jak před jejich částečným stočením, tak po něm. V případě připuštění názoru žalovaného o vystavování nových dokladů, formálně splňujících zákonné požadavky, vždy po stočení částečného množství z cisterny, není jasné, kdo by měl tento doklad na místě částečného stočení vystavit, navíc nabízené řešení by mělo opět za následek zajištění vybraných výrobků kontrolními orgány, jelikož by množství přepravovaných vybraných výrobků uvedené na dokladu neodpovídalo skutečnosti. Námitku, že shodné průvodní doklady byly dlouhodobě používány u dřívějších kontrol, u kterých nebylo zjištěno žádné pochybení, žalobce uvádí jako běžně zaužívanou a obecně známou skutečnost, z dřívějších kontrol nejsou vedeny žádné důkazy. Napadeným rozhodnutím jsou porušeny základní účely, zásady a cíle právního pořádku České republiky v oblasti správy daní, jeho výsledkem je nezákonné poškození vlastnických práv žalobce. Zvolená opatření nevedou k zákonnému poslání, tedy odhalování možných úniků spotřebních daní, žádné podezření na možný únik spotřební daně v tomto sporu nebylo.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný v rámci svého vyjádření v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zdůrazňuje, že celní orgány mohou při svém rozhodování hodnotit pouze to, zda byly dodrženy zákonem předepsané evidenční povinnosti při dopravě vybraných výrobků, správní uvážení je vyloučeno. Kontroly plnění evidenčních povinností lze považovat za procení úkony při správě daní. Cílem právní úpravy spotřebních daní je ochrana proti daňovým únikům. Vzhledem k tomu, že součástí této ochrany je i prevence, každá provedená kontrola tento cíl naplňuje. Vybrané výrobky při dopravě nemůže doprovázet libovolně kterýkoliv z dokladů vyjmenovaných v § 5 zákona o spotřebních daních,

ale ten, který odpovídá jejich aktuálnímu stavu a vztahům, které se k nim pojí. Dopravce musí být v každém okamžiku probíhající dopravy vybaven dokladem, který má zákonem stanovené náležitosti a vystihuje obchodní vztah k přepravovaným vybraným výrobkům a jejich aktuální množství. V posuzované věci bylo třeba vystavit předem pro jednotlivé fáze dopravy více dokladů, které by odpovídaly jednotlivým množstvím vybraných výrobků stáčených na jednotlivých místech dodání a aktuálnímu množství v dopravním prostředku. Jen tak by mohl být naplněn požadavek uvedený v § 5 zákona o spotřebních daních, aby předložené doklady byly jednoznačně ztotožnitelné s přepravovanými vybranými výrobky. Uvedené postupy a požadavky Celní správa České republiky zveřejnila na internetových stránkách a informovala veřejnost o praktickém postupu. Od prvního stočení vybraných výrobků měl být předložený doklad o prodeji nahrazen jiným řádným dokladem, nebo měl být doplněn rozvozovým plánem a stáčecími lístky splňujícími požadované náležitosti. Dodatečně předložená faktura vybrané výrobky při dopravě fyzicky nedoprovázela a nelze ji brát v úvahu, platilo by pro ni totéž, co pro doklad o prodeji. Doklad označený jako „Rozvozový plán“ nebylo pro chybějící základní náležitosti možné uznat jako řádný rozvozový plán. Tvrzení žalobce o tom, že v minulosti prováděl dopravy vybraných výrobků s téměř totožnými doklady a veškeré kontroly proběhly bez problémů, žalovaný odmítá jako neprokázanou, obecně vznesenou námitku. Zákonem stanovená evidenční povinnost nebyla splněna, byly naplněny podmínky pro zajištění vybraných výrobků a pro vydání rozhodnutí o jejich propadnutí. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, na základě správně a dostatečně zjištěného skutkového stavu a je dostatečně odůvodněno. Žalobní námitky jsou nedůvodné, v některých případech založené na nesprávném výkladu právních předpisů.

IV. Replika žalobce

Žalobce ve své replice poukazuje na skutečnost, že pohonné hmoty byly dopravovány na poměrně krátkou vzdálenost a v krátkém časovém horizontu – možnost manipulace s nimi či s doprovodnými doklady je vyloučena. Průvodní doklady obsahují dostatečné a opakující se náležitosti a žalobci není zřejmý žádný děj, kterým by mohlo dojít k jejich zneužití. Právní předpis ani závazná judikatura netvrdí, že by při kontrole v jakémkoliv stádiu dopravy musel být vždy předložen „čerstvý“ doklad podle § 5 zákona o spotřebních daních na množství, které je aktuálně v cisterně. Naopak z právních norem vyplývá, že jeden ze zákonných dokladů podle § 5 zákona o spotřebních daních, který byl vydán na celé dopravované množství a prokazuje se jím zdanění celého množství uvedeného do volného daňového oběhu, musí doprovázet dopravu po celé její trase bez ohledu na částečné vykládky. V opačném případě by mohlo dojít k manipulaci a zneužití tohoto „vyčerpaného“ a novým nahrazeného dokladu. Předložený doklad o prodeji a doplňující podpůrné doklady prokazují, že k žádné manipulaci dojít nemohlo, že placení daně není ohroženo, poslání, cíl a smysl zákona je naplněn. Z celkového množství dopravované nafty si může kontrolní orgán odpočtem stočeného množství jednoduše vypočítat, jaké množství je v cisterně při kontrole; toto množství má možnost ověřit fyzickou kontrolou; po stočení na jednotlivých čerpacích stanicích řidič vypočte a na stáčecí lístky poznačí výši spotřební daně stočeného množství, což je další z absurdních a nepodložených požadavků žalovaného. V dalším pak žalobce opakuje argumentaci uvedenou v žalobě a závěry z ní vyplývající.

V. Vyjádření žalovaného k replice žalobce

Dle žalovaného žalobce v replice nepřináší nové argumenty, které by měly vliv na závěry žalovaného. Není možné zabývat se zkoumáním, zda byly výrobky dopravovány na krátkou či dlouhou vzdálenost a jakou dobu doprava trvala. Účelem řízení není ani prokazování, zda mohlo být či bylo s výrobky manipulováno. Trvá na svých argumentech a popisu skutkového stavu uvedených v napadeném rozhodnutí, potažmo v žalobě.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud na základě včas podané žaloby přezkoumal v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**.

Žalobce především brojí proti závěru žalovaného, že dopravoval vybrané výrobky způsobem uvedeným v § 42 odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních, tedy bez dokladu prokazujícího zdanění vybraných výrobků dle § 5 zákona o spotřebních daních. Podle žalobce tak nebyl dán důvod pro rozhodnutí o propadnutí vybraných výrobků dle § 42d odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že při kontrole dne 20. 4. 2015 řidič nákladního cisternové soupravy RZ „X“ a „X“ M. S. na výzvu k předložení dokladů k převážené motorové naftě předložil doklad o prodeji č. B 1500690 ze dne 20. 4. 2015, objednávku dopravy č. 77 ze dne 17. 4. 2015, dodací list č. SLBA/322839 ze dne 20. 4. 2015 a dva kusy stáčecích lístků č. 0007102 a 0007103 ze dne 20. 4. 2015, mezinárodní nákladní list č. 4462885 a koncesní listinu č. j. ŽÚ/15264-04/Lá. Na konci kontroly pak předložil také ručně psaný Rozvozový plán pro ČSAD Hodonín a.s. ze dne 20. 4. 2015.

Podle § 42d odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních platí, že pokud správce daně nerozhodne o uvolnění vybraných výrobků nebo dopravního prostředku, rozhodne o jejich propadnutí v případě, že je vlastník těchto výrobků nebo dopravního prostředku znám.

Podle § 42c odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních správce daně rozhodne o uvolnění zajištěných vybraných výrobků, pokud se prokáže, že s nimi nebylo nakládáno způsoby uvedenými v § 42 odst. 1 nebo 2.

Z citovaných ustanovení plyne, že podmínkou rozhodnutí o propadnutí vybraných výrobků je mimo jiné závěr o tom, že nebylo prokázáno, že s nimi nebylo nakládáno způsobem uvedeným v § 42 odst. 1 nebo 2 zákona o spotřebních daních, a tyto výrobky proto nelze uvolnit. Žalovaný přitom své rozhodnutí postavil na závěru, že s vybranými výrobky bylo nakládáno způsobem uvedeným v § 42 odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních, neboť byly dopravovány bez dokladu prokazujícího zdanění vybraných výrobků dle § 5 zákona o spotřebních daních.

Podle § 42 odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních správce daně zajistí vybrané výrobky, popřípadě i dopravní prostředek, který je dopravuje, jestliže zjistí, že vybrané výrobky jsou dopravovány bez dokladu uvedeného v § 5.

Podle § 5 odst. 1 věty první zákona o spotřebních daních se na daňovém území České republiky prokazuje zdanění vybraných výrobků uvedených do volného daňového oběhu daňovým dokladem nebo dokladem o prodeji či dokladem o dopravě vybraných výrobků do volného daňového oběhu již uvedených, pokud tento zákon nestanoví jinak (§ 6).

Podle § 5 odst. 3 zákona o spotřebních daních doklad o prodeji podle odstavce 1, který je prodávající povinen při prodeji vybraných výrobků bezodkladně vydat, musí obsahovat tyto údaje: a) obchodní firmu nebo jméno, sídlo a daňové identifikační číslo prodávajícího, b) obchodní firmu nebo jméno, sídlo nebo místo pobytu a daňové identifikační číslo, bylo-li přiděleno, kupujícího, c) množství prodaných vybraných výrobků uvedených do volného daňového oběhu, u nichž vznikla povinnost daň přiznat a zaplatit, a jejich název, popřípadě obchodní označení, d) výši spotřební daně celkem, e) datum vystavení dokladu o prodeji, f) číslo dokladu o prodeji.

Právní úprava reguluje nejen způsob prokazování zdanění vybraných výrobků, ale stanoví i režim jejich dopravy. Vybrané výrobky lze podle § 5 odst. 6 zákona o spotřebních daních dopravovat jen společně s příslušnou dokumentací, k níž patří i doklad o prodeji. Nepředloží-li tedy řidič tento doklad při kontrole dopravy, je skutková podstata uvedená v § 42 odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních naplněna, neboť ta je formulována zcela jasně a výslovně tak, že přepravované výrobky správce daně zajistí, nejsou-li dopravovány s příslušnými doklady. V řízení o zajištění vybraných výrobků dokonce nelze dovodit ani přípustnost dodatečného předložení dokumentů prokazujících jejich zdanění v případě, kdy kontrolovaná osoba nemá v průběhu kontroly takový doklad k dispozici. Tímto způsobem totiž nelze zhojit porušení povinnosti dopravovat vybrané výrobky s příslušnými doklady, a to v jakémkoliv okamžiku přepravy (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 Afs 133/2016 - 32, a ze dne 27. 11. 2014, č. j. 10 Afs 148/2014 - 70; všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Zákon výslovně neřeší situaci, kdy má řidič cisternové soupravy k dispozici jediný doklad o prodeji znějící na celkový nakoupený objem vybraných výrobků, přičemž dle plánu rozvozu postupně část objemu stáčí u různých odběratelů. Logicky pak již od první změny objemu neodpovídá objem uvedený na dokladu o prodeji skutečnému objemu vybraných výrobků v cisterně. Stěžejní otázkou je pak posouzení, zda i v takovém případě doklad o prodeji, případně ve spojení s dalšími doklady, obстоjí jako doklad ve smyslu § 5 zákona o spotřebních daních.

Je přitom nutno předeslat, že sám žalovaný připouští, že doklad o prodeji na celkový objem vybraných výrobků může sloužit v popsané situaci jako řádný doklad dle § 5 zákona o spotřebních daních, je-li doplněn dalšími listinami s určitými náležitostmi (potažmo oznámenými dopředu). Spor tak není přímo o to, zda doklad o prodeji předložený řidičem v nyní projednávané věci může být za určitých okolností dokladem dle § 5 odst. 3 zákona o spotřebních daních, nýbrž o to, zda ony určité okolnosti byly naplněny či nikoliv. Zde již

nelze vystačit s prostým textem zákon a je nutno především šetřit jeho smysl. Jakkoliv jsou požadavky na doklady doprovázející vybrané výrobky striktní, nelze připustit přepjatě formalistický pohled, odhlížející zcela od obchodní reality a ignorující účel těchto formálních požadavků.

Smyslem stanovení striktních pravidel pro doklady prokazující zdanění vybraných výrobků je naplnění požadavku, aby vybrané výrobky byly v každém okamžiku jednoznačně identifikovatelné a jejich původ a zdanění byly ověřitelné (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 10 Afs 148/2014 – 70). Je to dáno specifiky vybraných výrobků, které jsou určeny druhově. Jak upozornil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 20. 8. 2009, čj. 1 Afs 81/2009 – 68, právě to je „*jedním z důvodů, proč zákon o spotřebních daních klade zvláštní požadavky na vedení přesné dokumentace*.“ Požadavek na jednoznačnou identifikaci a ověřitelnost v každém okamžiku (tedy i v každém okamžiku dopravy) je zcela zásadní. Proto by také bylo z hlediska aplikace § 42 odst. 1 písm. a) a § 42d odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních lhostejné, kdyby byly zákonem předepsané doklady předloženy až dodatečně, po zajištění vybraných výrobků.

Zdejší soud přitom dospěl k závěru, že v posuzované věci byla jednoznačná identifikovatelnost zajištěných vybraných výrobků zajištěna a tyto výrobky byly za pomoci předložených listin plně ztotožnitelné s výrobky uváděnými na dokladu o prodeji č. B 1500690. Ačkoliv došlo ke snížení objemu vybraných výrobků oproti původní hodnotě uvedené na dokladu o prodeji, řidič cisternové soupravy předložil takové listiny, které bez jakýchkoliv pochybností dokládaly, že dopravované vybrané výrobky jsou výrobky uvedenými na dokladu o prodeji č. B 1500690, a tudíž také zdaněnými vybranými výrobky.

Identifikovatelnost vybraných výrobků zajišťuje doklad o prodeji č. B 1500690 již ve spojení se stáčecími listky č. 0007102 a 0007103 a objednávkou dopravy č. 77. Z těchto listin je zcela patrné, jaké celkové množství vybraných výrobků bylo nakoupeno a jak se tento objem měl v průběhu dopravy měnit. Objedávka dopravy poskytuje zcela jasný přehled o tom, kde (u kterých odběratelů) mělo být stočeno konkrétní množství vybraných výrobků. Údaje obsažené na objednávce souhlasí také s výpovědí řidiče, s ručně sepsaným rozvozovým plánem a především se skutečností. Objem vybraných výrobků v době kontroly pak plně odpovídá rozdílu mezi původním objemem uvedeným na dokladu o prodeji a objemem odebraným společnostmi MYKOL spol. s r. o. a BRITTERM a.s. V průběhu řízení nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by byť jen náznakem zpochybňovaly skutkovou verzi uváděnou řidičem a žalobcem. Objedávka dopravy uvádí také datum dopravy a jméno řidiče, přičemž obojí souhlasí se zjištěným skutkovým stavem. Stejně tak stáčecí listky uvádějí nejen údaje o objemu stočených vybraných výrobků, nýbrž také o datu a času stáčení a dále registrační značky vozidla. Vše přitom odpovídá tvrzeným skutečnostem a nevystávají žádné pochybnosti o původu vybraných výrobků či jejich zdanění.

Ačkoliv tedy objem vybraných výrobků uvedený na dokladu o prodeji nesouhlasí s objemem vybraných výrobků v cisterně, nelze mít za to, že by se bez dalšího nejednalo o řádný doklad o prodeji ve smyslu § 5 odst. 3 zákona o spotřebních daních. Ztotožnění vybraných výrobků s těmi uvedenými na dokladu o prodeji je totiž triviálním úkonem spočívajícím v jednoduché matematické operaci založené na předložených listinách

připojených k dokladu o prodeji. Takovou operaci lze snadno provést i při kontrole na místě samém.

V obecné rovině je doklad o prodeji druhově určeného zboží dokladem o prodeji části tohoto zboží. Celkové množství totiž onu část zahrnuje – nejedná se o zboží jiné, pouze určitým způsobem vyčleněné z celku. V případě prokazování zdanění vybraných výrobků je pouze nutno trvat na tom, aby daný doklad skutečně umožňoval identifikaci dopravovaných výrobků. Bez dalšího proto nelze tvrdit, že je doklad o prodeji „zkonzumován“ první změnou objemu vybraných výrobků v cisterně. I nadále může být (při doplnění o další podklady) považován za řádný doklad o prodeji, jednoznačně identifikující dopravované vybrané výrobky.

Uvedené závěry nejsou nijak v rozporu s požadavkem, aby v každém okamžiku dopravy byly dopravované výrobky ztotožnitelné s výrobky uvedenými na dokladu o prodeji. Identifikace je zde zajištěna doplněním dokladu o prodeji dalšími listinami, které nebyly žalovaným nijak zpochybňovány. Je přitom vhodné zopakovat, že i sám žalovaný tuto variantu připouští, pouze vznáší vyšší požadavky na listiny, které by měly doklad o prodeji za popsané situace doplňovat. Tyto požadavky ovšem nejsou stanoveny zákonem, nýbrž pouze metodikou žalovaného, zveřejněnou na jeho internetových stránkách. Informování veřejnosti o tom, jak lze postupovat v modelových situacích, jistě nelze v obecné rovině nic vytknout. Jestliže ovšem žalovaný tímto způsobem stanoví konkrétní požadavky, které zákon výslovně nezmiňuje, musí vždy posoudit, zda těmito požadavky v konkrétním případě nadále sleduje smysl zákona a jde o požadavky nezbytné a přiměřené. V posuzované věci však žalovaný naopak upřednostnil striktně formální porovnání náležitostí předložených listin s jím předepsanými náležitostmi požadovaných dokladů. Ačkoliv přihlédl k tomu, že nebylo možné postupovat přesně dle pokynů zveřejněných na internetových stránkách (webové rozhraní, kde měl být před zahájením dopravy oznámen rozvozový plán), na striktních požadavcích kladených na doplňující listiny (zejména právě rozvozový plán) trval. V daném případě se přitom podle názoru zdejšího soudu jednalo o ryze formalistický přístup ignorující smysl zákona, tj. požadavek na jednoznačné ztotožnění dopravovaných vybraných výrobků s těmi uvedenými na dokladu o prodeji.

Ačkoliv žalovaný vytýká řadu nedostatků předloženému ručně psanému rozvozovému plánu, odhlíží od toho, že velkou část jím požadovaných údajů obsahuje objednávka dopravy č. 77, která fakticky plní taktéž funkci rozvozového plánu. Ani ta sice neobsahuje například číslo daňového dokladu, ke kterému se vztahuje, či registrační značku dopravního prostředku, nicméně ve spojení s dalšími předloženými listinami a s ohledem na absenci jakýchkoliv pochybností o původu a zdanění vybraných výrobků se z hlediska naplnění dílce zákona v daném případě jedná o náležitosti nadbytečné (je nutno zopakovat, že zákon žádné takové náležitosti nestanoví).

Žalovaný nabízí dvě varianty, jak by měl žalobce postupovat, aby dostal povinnosti stanovené v § 5 zákona o spotřebních daních. První variantou je již zmíněné doplnění dokladu o prodeji o stáčecí lístky a rozvozový plán splňující jím stanovené náležitosti. Druhou variantou je pak vystavení čtyř samostatných dokladů o prodeji, s tím, že po každé změně objemu vybraných výrobků by řidič předkládal pouze ty doklady, které by se vztahovaly na právě dopravovaný objem vybraných výrobků.

Ani u jedné varianty si ovšem zdejší soud nedokáže představit, v čem by spočíval jejich přínos (z hlediska naplnění účelu zákona) oproti postupu zvolenému žalobcem (potažmo řidičem cisternové soupravy) v nyní projednávané věci. Podle názoru soudu neexistuje snad žádná racionální verze reality, při níž by v této věci kontrolované vybrané výrobky nebyly těmi, které jsou uvedeny na dokladu o prodeji č. B 1500690. A pokud by přeci jen taková verze reality existovala, byla by stejně pravděpodobná také v případech, které by celní orgány zjevně považovaly za plně postačující ke ztotožnění vybraných výrobků s doklady, které je doprovázejí. V obou z pro žalovaného přijatelných variant by byla identifikovatelnost vybraných výrobků totožná jako v nyní posuzované věci. Doklady předložené řidičem v nyní posuzované věci poskytují shodnou záruku toho, že jím jsou dopravovány výrobky uvedené na dokladu o prodeji.

Lze proto shrnout, že doklad o prodeji č. B 1500690 je nutno ve spojení s objednávkou dopravy č. 77 a stáčecími lístky č. 0007102 a 0007103, nevystaly-li žádné pochybnosti o pravosti a správnosti těchto listin, považovat za řádný doklad o prodeji ve smyslu § 5 odst. 3 zákona o spotřebních daních.

VII. Shrnutí a náklady řízení

S ohledem na výše učiněné závěry krajský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud zároveň věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem soudu.

O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Náklady řízení žalobce sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 9. ledna 2018

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu